

[Justitsministeren]

sorg for i så vidt et omfang som muligt, at bøderne kommer til at virke ensartet på de forskellige indkomstgrupper.

Til de bemærkninger, der har været om at gå helt ned til en promille på 0 eller 0,5, skal jeg sige, at jeg har overvejet at foreslå, at man skulle ifalde straf efter færdselsloven for kørsel også efter en spiritusindtagelse, der kun går op på 0,5, men her må jeg sige, at jeg tror, vi ville øge politiets arbejde uden at få den tilstrækkelige effekt af det. Det viser sig jo – og her kan jeg også citere professor Dalgaard – at de alvorlige tilfælde af spirituskørsel og de store ulykker er med promiller, der er langt over 0,5. Jeg tror også, vi ville få svært ved at overbevise befolkningen om det rimelige i at gå meget længere ned med straffene end til 0,8, så det kan jeg ikke anbefale at vi gør.

Jeg skal i øvrigt ikke længere hæfte mig ved hr. Poul H. Møllers betegnelser, når det drejer sig om folk, der lever i Christiania. Men det må jo i hvert fald være svært at betegne sine medmennesker, »sin næste«, på den måde og så samtidig elske dem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning vedrørende videokassettebånd med voldsfilm.

[Af Poul H. Møller (KrF) m. fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 75. Fremsat 10/2 81).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ole Espersen):

Det forslag, som kristeligt folkeparti har fremsat, går ud på, at der skal indføres et forbud mod salg, udlejning og anden udbredelse af videokassettebånd med voldsfilm. Forslaget har ifølge de bemærkninger, der ledsager det, til formål at beskytte børn og unge under 16 år.

Jeg vil gerne straks give udtryk for, at jeg har betydelig forståelse for de synspunkter, der ligger bag forslaget. Når jeg alligevel ikke uden videre kan tilslutte mig det, skyldes det, at jeg mener, problemet bør ses i en noget større sammenhæng.

Forslaget tager som nævnt sigte på at beskytte børn og unge mod skildringer af vold, men det er begrænset til skildringer, der formidles ved indspillede videokassettebånd. Det forekommer mig umiddelbart vanskeligt at begrunde et sådant forbud i hensynet til børn og unge, når der ikke sættes grænser for adgangen til andre voldsskildringer. Jeg kan pege på de voldsfilm, der vises i fjernsynet. Ser vi på omfanget og indholdet af disse film, tror jeg, at volden i videokassettebåndene spiller en betydelig mindre rolle.

Det kan selvfølgelig være fristende for os og også forståeligt, som jeg sagde, at interessere sig for noget, der virker modbydeligt på mange af os. Det er noget, der findes på et, skal vi sige i hvert fald meget begrænset, snusket marked, og dér kunne vi selvfølgelig godt sætte ind. Men det ville være sværere at sætte ind, hvis vi ønsker at se tingene i en større sammenhæng, som f. eks. når det drejer sig om den vold, der også vises i forskellige film i fjernsynet.

Skal vi tage hensynet til børnene som det første, det primære, så mener jeg, at vi også må interessere os for det, der jo politisk er noget vanskeligere, nemlig at drøfte: hvad gør vi ved volden andre steder og først og fremmest den vold, der jo også vises i fjernsynet?

I den forbindelse skal jeg måske sige, at den vold, der findes på videobånd, ofte er så urealistisk og grotesk, at den næppe kan virke særlig realitetsbetonet. Jeg tror, at det, børn frygter mest, og det, som kan skade børn mest, er den vold, der virker noget mere realitetsbetonet, og den ser vi vel måske i højere grad i fjernsynet.